DZIENNIK URZĘDOWY

C. i k. Komendy powiatowej w Opatowie.

Prenumerata kwartalnie 3 korony,
Numer pojedyńczy 10 halerzy.

Nr. 3.

Opatów, dnia 18. marca 1918.

TREŚĆ:

1.

Datki na cele dobroczynne.

W miesiącu lutym b. r. udzielono z funduszu karnego zapomogi następującym instytucjom:

1) Taniej kuchni kat. w Opatowie . 300 K
2) Taniej kuchni żyd. „ . 500 K
3) Ochronce „ . . 500 K
4) Sali zajęć „ . 300 K
5) Taniej kuchni żyd. w Ożarowie . 500 K
6) Taniej kuchni kat. w Kunowie . 400 K
7) Taniej kuchni żyd. w Ostrowcu . 400 K
8) Szpitalowi św. Leona w Opatowie 800 K
9) Towarzystwu wspomagania ubogich w Ostrowcu dla 3-ch ochronek 800 K
10) Ochronce miejskiej w Iwaniskach 200 K
11) Taniej kuchni w Ćmielowie . . 100 K
12) Taniej kuchni w Bodzechowie . 200 K
13) Kuchni Zakładów ostrowieckich . 500 K
14) Ubogim chorym na tyfus w Waśniowie 300 K

2.

Rozporządzenie

c. i k. Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego z dnia 27. lutego 1918, E.V.Z. 203.347/18.

dotyczące obrotu ziemniakami.

Na podstawie rozporządzenia c. i k. Naczelnej Komendy armii M. V. Nr. 305.895/18 wchodzą w życie następujące zarządzenia.

I. Kartofle dla celów spożywczych.

1. Obrót kartoflami w obrębie powiatu jest aż do odwołania zabroniony.

2. Sprowadzanie kartofli z innngo powiatu jest dopuszczalnem tylko za pozwoleniem c. i k. Intendantury (Centrali do zużytkowania zbiorów).

3. Rozmieszczone w obrębie c. i k. Jeneralnego Gubernatorstwa wojska i zakłady, muszą swoje zapotrzebowanie zgłosić do c. i k. Intendantury (Centrali do użytkowania zbiorów).

II. Kartofle dla celów przemysłowych.

1. Rolnicze suszarnie i fabryki krochmalu.

Założone na mocy rozporządzenia L. V. Nr 92505/17 względnie L. V. Nr. 94461/17 suszarnie i fabryki krochmalu pozostają aż do wyrobienia przyznanego im kontyngentu w ruchu.

Zmieniając częściowo punkty 2—6 wskazówek wydanych wraz z powyżej wymienionemi rozporządzeniami zarządza się:

O ileby z nadwyżek kartoflanych danego właściciela przedsiębiorstwa, dozwolone ilości do przeróbki były niewstarczające, należy zażądać brakującej reszty w c. i k. Komendzie powiatowej, która o przydziale, po uwzględnieniu wszelkich na powiat nałożonych dostaw, postanowi.

Suszarniom lub fabrykom krochmalu nie wolno kupować wprost u producenta.

Przydzielone przez c. i k. Komendę powiatową kartofle dla celów aprowizacyjnych obliczane będą po cenie 20 Koron za 100 kg. loco miejsce produkcyi, przyczem przy odległościach więcej jak 7 klm. dolicza się dodatek po 30 halerzy za każdy klm, i q. Kartofle dla celów przemysłowych, nie nadające się do jedzenia wolno obliczać najwyżej po 18 koron.

Wytwory rolniczych suszarń rezerwuje się wedle wskazówek c. i k. Komend powiatowych dla aprowizacyi, w przeciwieństwie do produktów fabryki krochmalu, które odnośne Komendy powiatowe c. i k. Intendanturze [Centrali do zużytkowania zbiorów] do dyspozycyi zostawić muszą.

Zresztą obowiązują rozporządzenia L. V. Nr. 92505/17 i L. V, 94461/17.

2. Gorzelnie.

Przy najściślejszym przestrzeganiu przepisów zawartych w rozporządzeniu L. V. Nr. 200.399/17 mogą gorzelnie być utrzymane w ruchu aż do przerobienia dozwolonego dla nich kontyngentu kartofli pochodzącego z własnych zapasów.

3. Fabryki drożdży.

Postanowienia zawarte w rozporządzeniu L. V. Nr. 87525/17 odnośnie do uruchomienia 4. zakładów: Wola Krzystoporska, Niechcice, Lublin i Pilica, pozostają w mocy z następującemi zmianami w punkcie 2. wyż wspomnianego rozporządzenia.

„Przydział surowca uskutecznia c. i k. Komenda powiatowa uwzględniając możliwie korzystne warunki transportowe, po cenie 69 Kor. za 1 q jęczmienia i 27 Kor za 1 q kartofli loco stacya kolejowa w przesyłkach wagonowych. Koszta frachtu kolejowego i przewozu ze stacyi wyładowczej do miejsca przeróbki ponoszą fabryki“.

C. i k. Komendy powiatowe są odpowiedzialne za to, ażeby w ruchu pozostające suszarnie przerabiały tylko dozwolony im kontyngent.

III. Wywóz kartofli z obszaru c. i k. Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego.

Tylko przez Intendanturę [Centralę do zużytkowania zbiorów] legitymowanym kupcom wolno kupować kartofle przeznaczone na wywóz. Wszelki wywóz z innej strony jest zabroniony.

IV. Ceny.

Dla celów aprowizacyjnych i spożywczych ustanawia się cenę po 20 koron za 1 q loco miejsce produkcyi.

Przy dostawach na odległość większą jak 7 klm. dolicza się dodatek wynoszący 30 h. od 1. q za każdy kilometr.

Dla wywozu do monarchii pozwala się kupcom E. V. Z. układać się z producentami o cenę z wolnej ręki, która to cena nie śmie być niższą od 16 K a nie powinna też przekraczać kwoty 20 Kor. za 100 kg. loco miejsce produkcyi. Przy odbiorze oblicza się po uwzględnieniu dopuszczalnej domieszki ziemi 103 kg. za 100 kg.

V. Postanowienia karne.

Przekroczenia tego rozporządzenia będą ścigane w myśl § 10 rozporządzenie Naczelnego Wodza armii z dnia 11 czerwca 1916 Nr. 61 Dz. rozp. względnie odnośnie do zakazu wywozu według § 7 rozporządzenia z dnia 15. grudnia 1915 Nr. 47 Dz. rozp.

VI Zakazane interesa.—Moc wsteczna.

Postanowienia § 11. rozp. Naczelnego Wodza armii z dnia 11. czerwca 1916 Nr. 61 odnoszą się również i do kartofli.

Wszystkie dotychczas wydane rozporządzenia w sprawie obrotu kartoflami tracą moc obowiązującą.

POSTANOWIENIA WYKONAWCZE.

Ad § I punkt 2.

wspomnianego rozporządzenia oznacza się w szczególności:

O ileby kartofle dla celów aprowizacyjnych i konsumcyi, miały być z innego powiatu sprowadzane, musi być zapotrzebowanie tychże c. i k. Intendanturze w czas zgłoszone, która dowóz zapotrzebowanych ilości dla potrzebujących powiatów, zarządzi.

Ad § III. punkt 1.

Legitymacye kupujących z ramienia Centrali do zużytkowania zbiorów (E.V.Z.) muszą być przez odnośne Komendy powiatowe wizowane. Wywozem kartofli trudnić się będą zakupujący dla Centrali do użytkowania zbiorów [E.V.Z.] przy pomocy funkcyonaryuszy Komendy powiatowej, którzy przez dostarczanie na czas wystarczającej ilości furmanek i pomoc w zamawianiu wagonów na stacyach c. i k. kolei wojskowej wywóz wszelkimi środkami przyspieszą.

O ile zajdzie potrzeba przymusowego odbioru przeprowadzi Komenda powiatowa przez swoich funkcyonaryuszy odbiór i zapłatę w tym wypadku tylko po 16 kor. za q. i odstawę, kartofli do miejsca zapotrzebowania wskazanego przez kupującego dla Centrali zużytkowania zbiorów [E.V.Z.] (stacya wysyłkowa, miejsce postoju wojska albo Zakładu, miejsca spożycia).

Tam należy kartofle po cenach własnych kosztów [cena kupna z doliczeniem kosztów przewozu i przeprowadzenia interesu] odstąpić odnośnemu kupującemu dla Centrali do użytkowania zbiorów [E.V.Z.] z którym też E.V.Z. normalnie się rozliczy.

3.

Rozporządzenie

c. i k. Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego z dnia 20. lutego 1918 Nr. 10 Dz. rozp. dotyczące obowiązku zgłaszania świec.

Na podstawie § 2 i 7 Punkt 1, rozporządzenia z dnia 4. lipca 1917 r., Nr 61 Dz. rozp., dotyczącego zaopatrywania ludności w niezbędne artykuły zarządza się, co następuje:

§ 1.

Obowiązek zgłaszania.

Każdy posiadający świece w celu ich dalszej sprzedaży, bez względu na to czy sam jest właścicielem, czy też tylko przechowawcą towaru jest obowiązany zgłosić odnośne zapasy świec najdalej do dnia 15-go marca 1918 r., w tej Komendzie powiatowej, na obszarze której znajduje się miejsce składu świec, podając przy tem gatunek, ilość, miejsce składu i dokładny adres właściciela.

Każdy po ogłoszeniu tego rozporządzenia, sprowadzający świece celem ich dalszej sprzedaży, winien zgłosić te zapasy świec w ciągu pięciu dni po odbiorze towaru w sposób wymieniony w ustępie pierwszym.

§ 2.

Karty na świece

Świece wolno sprzedawać tylko na podstawie kart na pobór świec. Komenda powiatowa oznacza ilość jaką można nabyć na podstawie jednej karty na pobór świec.

§ 3.

Wyjątki od obowiązku zgłaszania.

Komenda powiatowa ma prawo zwolnić z pod obowiązku zgłaszania specyalne gatunki świec, których się nie używa do oświetlania mieszkań, jak świece kościelne, świece służące do celów rytualnych, świece woskowe i luksusowe.

Nabywanie świec, zwolnionych z pod obowiązku zgłaszania, nie zależy od kart na pobór świec.

§ 4.

Nadzór urzędowy.

Pilnowanie wypełnienia obowiązku zgłaszania jakoteż badanie zgłoszeń zarządzać będzie Komenda powiatowa w myśl § 4, rozporządzenia z dnia 4-go lipca 1917 r., Nr. 61 Dz. rozp.

§ 5.

Postanowienia karne.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia karać będzie Komenda powiatowa w myśl § 9, rozporządzenia z dnia 4-go lipca 1917 r., Nr. 61 Dz. rozp.

§ 6.

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

4.

Rozporządzenie

c. i k. Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego z dnia 26. lutego 1918 r. Nr. 11 Dz. rozp. dotyczące sposobu zużycia węgla, koksu i cegiełek węglowych (brykietów).

Na podstawie § 7, rozporządzenia z dnia 4. lipca 1917 r., Nr. 61 Dz. rozp., zarządza się dla obszarów Polski pozostających pod austryacko-węgierską administracyą, co następuje:

Nabywanie węgla, koksu i cegiełek węglowych.

§ 1.

Węgiel, koks i cegiełki węglowe wolno wydawać, względnie nabywać w oznaczonych gminach tylko na podstawie osobnych wykazów (kart węglowych, lub asygnat węglowych).

Gminy w których ten przepis będzie stosowany, oznaczone będą w każdym powiecie obwieszczeniem Komendanta powiatu.

§ 2.

Nikomu nie przysługuje prawo nabywania pewnej z góry oznaczonej ilości, gatunku, lub sorty węgla na podstawie specyalnego wykazu (§ 1). Odpłatne odstąpienie nabytego wedle § 1 węgla, koksu i cegiełek węglowych innej osobie jest wzbronione.

Karty węglowe i asygnaty na sprowadzanie, wydawane będą z urzędu, są zatem publicznymi dokumentami, których przeniesienie na inną osobę jest zakazane.

Karty węglowe.

§ 3.

Karta węglowa jest ważna tylko dla jednego gospodarstwa domowego i zawiera odcinki, służące do poboru ilości węgla przeznaczonej na poszczególne okresy czasu. Ilości, jakie będą wydawane na poszczególne odcinki, obwieści za każdym razem Komenda powiatowa.

(Wedle przeznaczenia węgla do gotowania, lub opału, karty węglowe będą opiewać na pobór bądź to węgla kuchennego, bądź pokojowego.

§ 4.

Tylko te osoby mają prawo poboru kart węglowych, które w swem gospodarstwie domowem nie posiadają zapasu przenoszącego 200 kilogramów węgla kamiennego (koksu, lub cegiełek węglowych), lub 250 kilogramów węgla brunatnego (koksu lub cegiełek węglowych) czy też 5 m^3 drzewa opałowego.

Osoby rozporządzające większymi zapasami, uzyskają prawo do poboru kart węglowych dopiero wtedy, gdy ich zapasy przy zużyciu każdocześnie dozwolonej ilości zmniejszą się do lub poniżej ilości wyżej wskazanej.

§ 5.

Każdy właściciel domu, lub jego pełnomocnik winien w miejscu wskazanem obwieszczeniem Komendy powiatowej i w czasie okresu przy tem ustanowionego złożyć deklaracyę, zawierającą zgodne z prawdą odpowiedzi na pytania widoczne z załącznika A. Za członków gospodarstwa domowego będą przytem uważani także i podnajemcy nie prowadzący osobnej kuchni i nie opalający swoich ubikacyi samoistnie. Inni podnajemcy tworzą osobne gospodarstwo domowe.

Każde stojące pomieszkanie winien właściciel lub rządca domu zgłosić natychmiast w miejscu wskazanem w 1. ustępie.

ZAŁACZNIK A.

Powiat ....

Miejscowość ....

Ulica i Nr. domu ....

Ilość mieszkań	jedna lub dwie ubikacye	trzy lub więcej ubikacyi zamieszkałych przez		ile ubikacyi służy równocześnie jako kuchnie	Uwaga
		dwie osoby	więcej niż dwie osoby		

(Właściwy format ma być 21 × 17 cm.)

§ 6.

Każde gospodarstwo domowe, (§ 4l) w którego kuchni stale przyrządza się jedzenie i którego kuchnia posiada palenisko urządzone na węgiel lub cegiełki węglowe, otrzyma jedną kartę węglową na pobór opału kuchennego.

§ 7.

Karty węglowe na pobór opału pokojowego, wydawane będą dla każdego gospodarstwa domowego [§ 4] w następującej ilości:

1. dla jednej lub dwu ubikacyi mieszkalnych, jedna karta opałowa;

2. dla trzech lub więcej ubikacyi mieszkalnych:

a) o ile w nich mieszka nie więcej jak dwóch domowników, jedna karta opałowa;

b) jeżeli więcej jak dwóch domowników, dwie karty opałowe.

Jeżeli w skład gospodarstwa domowego, nie wliczając służby, wchodzi więcej jak sześć osób, może Komenda powiatowa w granicach niezbędnego zapotrzebowania zezwolić na wydanie kart opałowych dla większej ilości palenisk pokojowych.

Jeżeli ubikacya mieszkalna służy równocześnie za kuchnię, wydawać się będzie w miejsce karty opałowej, kartę kuchenną.

Przepisy dla pewnych zawodów i wyjątkowych wypadków.

§ 8.

1. Lekarze, notaryusze, adwokaci i osoby wykonywujące swój zawód w publicznym interesie, mogą otrzymać, o ile do swych czynności muszą używać, obok ubikacyi mieszkaniowyh także odrębnych ubikacyi, odpowiednio do czasu używania tych ubikacyi, uzupełniające karty opałowe. Przy całodziennem używaniu jednego, lub dwóch dających się ogrzać pokoji można dodać jedną kartę opałową. W wypadkach jednak, gdy zawody te wykonuje się w oddzielnych lokalach, nie połączonych z własnem pomieszkaniem nastąpi przydzielenie opału pokojowego jak następuje:

a) jednej karty opałowej przy użyciu jednej ubikacyi,

b) dwu kart opałowych przy użyciu więcej ubikacyi.

2. Dla robotników biorących robotę do domu, którzy jako tacy się wylegitymują, następnie dla mniejszych z pomieszkaniem połączonych ubikacyi sklepowych, których opalanie jest niezbędne i konieczne, dodaną będzie ponad kartę opałową według § 7 jeszcze druga karta opałowa.

3. W wypadkach wyjątkowyah (choroby, połogu) może Komenda powiatowa przemijająco zezwolić na wydanie jeszcze jednej karty opałowej. Zezwolenie to może jednak opiewać tylko na ograniczoną ilość tygodni odpowiednio do przyczyny zapotrzebowania.

Asygnaty na sprowadzanie węgla.

§ 9.

Asygnaty mogą być wystawiane:

1. dla budynków służących do zarządu prawnie uznanych stowarzyszeń religijnych, jakoteż dla klasztorów;

2. dla budynków powiatowych, gminnych, lub innych publicznych korporacyi;

3. dla zakładów naukowych, wychowawczych leczniczych i innych publicznej opieki, nie stojących pod zarządem władzy okupacyjnej ani też Państwa Polskiego;

4. dla zakładów aprowizacyjnych (kuchni w przemysłach gospodnich i szynkarskich, kuchni wojennych i stowarzyszeniowych wszelkiego rodzaju młynów, piekarni, jatek, masarni, mleczarni i t. p.) jak również dla zakładów kąpielowych i pralni;

5. dla innych przedsiębiorstw np. biur zakładów kas chorych i t. p.;

5. dla urządzeń centralnego ogrzewania w budynkach prywatnyh.

Wydawanie węgla koksu i cegiełek węglowych.

§ 10.

Węgiel, koks i cegiełki, wolno wydawać jedynie:

a) kupcom i przemysłowcom uprawnionym do tego na podstawie ustaw przemysłowych;

b) spożywczym i innym stowarzyszeniom, konsumom i podobnego rodzaju korporacyom, stosownie do ich statutów;

c) gminnym składom opału.

Dla osób, które dopiero po wejściu w życie tego rozporządzenia uzyskają uprawnienie do handlu węglem, koksem i cegiełkami węglowemi, wymagane

jest do wykonywania sprzedaży drobnej tych artykułów oprócz świadectwa przemysłowego, jeszcze specyalne pozwolenie, którego udzieli Komenda powiatowa po wysłuchaniu wydziału aprowizacyjnego i które każdego czasu może być odebrane.

§ 11.

Wydawanie węgla, koksu i cegiełek węglowych odbywa się według rejonów ustanowionych przez władzę. Uprawnieni do wydawania (§ 10) mogą węgiel, koks i cegiełki węglowe oddawać tylko osobom należącym do ich rejonu.

Rejony wyznacza Komenda powiatowa, która może do tego upełnomocnić gminę, wydział aprowizacyjny lub komitet ratunkowy.

Dziennik ewidencyjny.

§ 12.

Posiadacze asygnat na sprowadzanie węgla (§ 9), jakoteż kupcy i przemysłowcy uprawnieni do wydawania węgla koksu i cegiełek węglowych (§ 10, ust. a) mają prowadzić dziennik według wzoru uwidocznionego w dodatku B. Strony dziennika muszą być bieżąco numerowane. Handlujący i przemysłowcy są obowiązani codziennie w bieżącym porządku wciągać do dziennika każdy wydatek.

ZAŁĄCZNIK B.

(Pierwsza strona).

Dzieneik ewidencyjny

materyałów opałowych.

Nazwisko i imię ....

Miejscowość .... ulica .... Nr. ......

Powiat ....

(Druga strona).

PRZYCHÓD. ROZCHÓD.

Nr. porządkowy	Data	Materyał opałowy	Pudy dziennie	Pudy miesięcznie	Uwagi	Nr. porządkowy	Data	Nazwisko odbiorcy	Materyał opałowy	Pudy dziennie	Pudy miesięcznie

(Właściwy format ma być 21 × 34 cm.).

Nadzór.

§ 13.

Komenda powiatowa dopilnowuje przestrzegania tego rozporządzenia, jakotez przepisów na jego podstawie wydanych przez organy nadzorcze. Organy nadzorcze mają prawo:

a) przeprowadzać naocznie w pracowniach przemysłowych, magazynach zapasowych, w mieszkaniach i we wszystkich przynależnych ubikacyach, w piwnicach i t. p,

b) wglądu w zapiski handlowe i dzienniki odnoszące się do handlu węglem, koksem, i cegiełkami węglowemi,

c) żądać informacyi co do zapasów, co do cen, które zapłacono, żądano i zaofiarowano, jakoteż co do wszystkich okoliczności ważnych dla oznaczenia ceny węgla, koksu i cegiełek węglowych,

Organy nadzorcze muszą mieć pisemne rozkazy władzy, jako legitymacye i mogą co do prywatnych mieszkań i tychże ubocznych ubikacyi wchodzić tylko wtedy, jeśli w tym rozkazie upełnomocnienie do tego jest wyraźnie zawarte.

Komenda powiatowa może upoważnić gminy, wydział aprowizacyjny lub Komitet ratunkowy do sprawowania nadzoru i wysyłania organów nadzorczych.

Postanowienia karne i końcowe.

§ 14.

Przekroczenia tego rozporządzenia, lub przepisów na jego podstawie wydanych będą karane według § 9 rozp. z dnia 4-go lipca 1917 r.. Nr. 61 Dz. rozp

§ 15.

Przepisy tego rozporządzenia nie odnoszą się do wydawania i sprowadzania węgla, koksu i cegiełek węglowych;

1. dla władz, urzędów, lub instytucyi władz okupacyjnych lub państwa Polskiego,

2. dla zakładów stojących pod zarządem władz okupacyjnych, lub państwa Polskiego, w szczególności dla szpitali i innych zakładów opieki publicznej, następnie dla zakładów naukowych i wychowawczych,

3. dla przedsiębiorstw kolejowych, jakoteż fabrycznych mających węgiel przydzielony z c. i k. zarządu wojskowego.

§ 16.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

5.

Rozporządzenie

c. i k. Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego z dnia 25. lutego 1918 Nr. 12 Dz. rozp.

dotyczące zarządzeń w sprawie oszczędzania opału i oświetlenia.

Na podstawie § 7 rozporządzenia z dnia 4-go lipca 1917 r., Nr. 61 Dz. rozp., zarządza się dla obszarów Polski pozostających pod austryacko-węgierską administracyą wojskową co następuje:

§ 1.

Przepisy dotyczące opału.

Używanie gazu i elektryczności do opału jest zakazane. Nie wolno opalać zakładów kinematograficznych, ubikacyi towarzyskich w gospodach i kawiarniach. w szczególności lokalów klubowych, zakładów mających koncesyę na kabarety, barów, jakoteż podobnych przedsiębiorstw zabawowych.

Centralnych instalacyi opałowych wolno używać tylko za pozwoleniem Komendy powiatowej. Zezwolenie to będzie udzielane tylko wtedy, jeśli ogrzewanie ubikacyi, o ile jest wogóle dopuszczalne, nie da się uskutecznić materyałem opałowym w znajdujących się piecach.

§ 2.

Przepisy dotyczące kąpieli.

Publiczne zakłady kąpielowe mogą być otwarte dla ruchu tylko w niedzielę przedpołudniem, w czwartki, piątki i soboty.

Przepis ten nie odnosi się do kąpieli potrzebnych ze względów zdrowotnych dla osób pracujących w zakładach przemysłowych, leczonych lub zajętych w lecznicach i innych zakładach opieki publicznej, jeżeli Komenda powiatowa zezwoli na użycie odnośnych zakładów kąpielowych.

§ 3.

Przepisy dotyczące oświetlenia.

W mieszkaniach prywatnych wolno oświetlać równocześnie najwyżej trzy ubikacye mieszkalne i kuchnię.

Równoczesne oświetlanie tej samej ubikacyi gazem i elektrycznością jest zakazane.

Przy oświetlaniu gazem wolno świecić w każdej ubikacyi tylko jeden płomień o maksymalnej sile zużycia 125 lt. gazu na godzinę.

§ 4.

Postanowienia karne.

Przekroczenia tego rozporządzenia lub przepisów wydanych na jego podstawie, karane będą według § 9, rozporządzenia z dnia 4-go lipca 1917 r., Dz. rozp. Nr. 61.

§ 5.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

6.

Ogłoszenie

dotyczące podwyżki ceny nafty w składach głównych i sklepach detalicznych.

Wskutek rozporządzenia c. i k. Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego l. 1656 z 1 marca 1918 zostały podwyszone ceny nafty jak następuje:

dla składów głównych 1 pud K. 15.55,

dla detalicznej sprzedaży 1 funt dla Ostrowca K — 47,

„ „ 1 „ dla innych gmin K – 53.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

7.

Podwyższenie ceny soli.

Od 1. marca 1918 podwyższa się cenę soli w obszarze Polski, będącym pod zarządem c. i k. władz austryacko-węgierskich z 42 na 66 h za 1 kg. (a więc z 17 na 27 h za 1 funt ros.).

Zapasy soli ponad 16 kg. [1 pud] nie oddane na spożycie, oraz zapasy będące właśnie w drodze podlegają dodatkowej opłacie w wysokości 24 h od 1 kg.

8.

Rozporządzenie

c. i k. Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego z dnia 2. Marca 1918, Ap. Nr. 203211/18

dotyczące zakazu barwienia jaj kurzych i obrotu barwionemi jajami kurzami (pisankami).

Na podstawie § 7. punkt 1 rozp. z dnia 4. lipca 1917 Nr. 61 Dz. rozp. zarządza się:

§ 1.

Barwienie jaj kurzych, jakoteż obrót barwionemi jajami kurzemi (pisankami) jest wzbroniony.

§ 2.

Przekraczający ten zakaz zostanie ukarany po myśli § 9. punkt 3. cytowanego rozporządzenia.

§ 3.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

9.

Obwieszczenie

c. i k. Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego z dnia 22. lutego 1918 Nr. 13.

dotyczące kursu przerachowania rubla.

Po myśli § 1 ustęp 2-gi rozporządzenia z dnia 1-go kwietnia 1917 r., Nr. 34 Dz. rozp., dotyczącego obrotu pieniężnego, ustala się aż do dalszego zarządzenia stosunek wartości waluty koronowej do rosyjskiej waluty rublowej dla c. i k. obszaru administracyjnego w Polsce na 215 koron za 100 rubli.

Obwieszczenie z dnia 15-go stycznia 1918 r. Nr. 4 Dz. rozp. traci moc obowiązującą.

10.

Podwyższenie opłaty stemplowej wekslowej.

Uchwałą rosyjskiej Rady Ministrów, ogłoszoną w rosyjskim dzienniku rozporządzeń Nr. 366 z 31. grudnia 1914 podwyższono opłatę stemplową, wekslową z art. 47. ros Ustawy o opłatach z 15 kop. na 20 kop. od każdych stu Rub.

To podwyższenie pozostaje nadal w mocy w myśl artykułu 48. Konwencji haskiej.

Dla ujednostajenia sposobu uiszczania opłaty stemplowej od weksli, sporządzony został nakład blankietów wekslowych.

Sprzedażą tych blankietów zajmuje się na razie wyłącznie Kasa c. i k. Komendy powiatowej.

Z uwagi na podwyżkę wspomnianą na wstępie obowiązują następujące ceny sprzedaży blankietów wekslowych:

przy sumie weksla do	50 Rb.	. . .	10 kop.
„ „ „	100 „	. . .	20 „
„ „ „	200 „	. . .	40 „
„ „ „	300 „	. . .	60 „
„ „ „	400 „	. . .	80 „
„ „ „	500 „	. . Rb.	1.00 „
„ „ „	600 „	. . „	1.20 „
„ „ „	700 „	. . „	1.40 „
„ „ „	800 „	. . „	1.60 „
„ „ „	900 „	. . „	1.80 „
„ „ „	1000 „	. . „	2.00 „

Przy płaceniu za blankiety wekslowe walutą koronową obowiązuje każdoczesny kurs urzędowy dla przerachowania rubla na korony obowiązujący, wobec czego odpada notowanie zmiany kursu rubla na blankietach.

Blankiety, które już stronie sprzedane zostały, nie będą wymieniane z powodu zaszłej zmiany kursu rubla.

Zwraca się uwagę na postanowienia art. 113 ros. ustawy o stemplowych opłatach, wedle którego opłatę stemplową od weksli, pisanych w kraju, należy uiszczać przez użycie papieru stemplowego.

Tego postanowienia należy na przyszłość przestrzegać i dla uiszczenia opłaty od weksli, należy używać urzędowych blankietów wekslowych.

Wyjątkiem od tej zasady są tylko weksle, od których przez użycie, będących do dyspozycji blankietów opłaty uiścić nie można a więc weksle, od których opłata stemplowa wynosi więcej niż 2 Rb.

11.

Opłaty stemplowe.

Wskutek zmiany kursu rubla na 2 K 15 h ulegają zniżce opłaty stemplowe ustanowione w walucie rublowej, jeśli się je uiszcza w przedrukowanych znaczkach stemplowych bośniacko-hercegowińskich opiewających na walutę koronową.

Te zniżone opłaty stemplowe można uiszczać w przedrukowanych znaczkach stemplowych bośniacko-hercegowińskich będących obecnie w użyciu w ten sposób, że

5 kop.=11 h uiszcza się znaczkami
za 10 h - 1 h

10 kop.=22 h uiszcza się znaczkami
za 20 h – 1 h—1 h

15 kop.=33 h uiszcza się znaczkami
za 30 h – 1 h – 1 h – 1 h

20 kop =43 h uiszcza się znaczkami
za 40 h – 1 h – 1 h – 1 h

1 rub.=2 K 15 h uiszcza się znaczkami
za 2 K – 14 h—1 h

2 rub.=4 K 30 h uiszcza się znaczkami
za 2 K – 2 K – 30 h

4 rub.=8 K 60 h uiszcza się znaczkami
za 5 K – 2 K – 1 K – 50 h – 10 h

12.

Rozporządzenie

c. i k. Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego z dnia 14. maja 1917 Nr. 44 Dz. rozp.

dotyczące uwidocznianie cen w obrocie przemysłowym.

§ 1.

Podanie cen niezbędnych artykułów.

Kto w sposób przemysłowy albo na targu wystawia na sprzedaż lub sprzedaje niezbędne artykuły,

obowiązany jest w swoim lokalu handlowym dostępnym dla klientów, na swojem miejscu sprzedaży lub targu nwidocznić w miejscu łatwo wpadającem w oczy i dobrze czytelnem pismem ceny przedmiotów według ich gatunku, jakości i ilości.

§ 2.

Podanie cen świadczeń.

Kto w sposób przemysłowy ofiarowuje pracę lub świadczenia, służące niezbędnym potrzebom życiowym, obowiązany jest w swojem lokalu handlowym dostępnym dla klientów, albo na swojem stanowisku uwidocznić w miejscu łatwo wpadającem w oczy i dobrze czytelnem pismem ceny poszczególnych świadczeń (taryfa). Przy prowadzeniu przemysłu przewozowego lub przemysłowego, ofiarowywania usług osobistych na placach publicznych musi wykonujący przemysł mieć taryfę przy sobie i okazać ją na żądanie każdego czasu.

§ 3.

Sposób podawania ilości i ceny.

Ilość należy podawać według będących w użyciu rosyjskich miar i wag, cenę natomiast w walucie koronowej.

Sprzedający obowiązany jest pozwolić na żądanie kupującego na bezpłatne użycie swej (sprzedającego) wagi celem ponownego zważenia przedmiotu sprzedanego według wagi.

§ 4.

Postanowienia karne i przymusowe.

Działający wbrew przepisom tego rozporządzenia lub zarządzeń wydanych na jego podstawie zostanie ukarany przez Sąd Komendy powiatowej, przy zastosowaniu postępowania polowego grzywną do pięciu tysięcy koron albo aresztem do sześciu miesięcy,

Obok kary można orzec przepadek przedmiotów, będących przedmiotem orzeczenia karnego.

W razie powtórnego ukarania może c. i k. Komenda powiatowa odebrać uprawnienia przemysłowego na zawsze lub na pewien czas, lub też zamknąć lokal przedsiębiorstwa.

§ 5.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

E. Nr. 3969/18 V. A.

POSTANOWIENIA WYKONAWCZE.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 14. maja 1917 Dz. rozp. Nr. 44 oraz rozp. z dnia 4. lipca 1917 Dz. rozp, Nr. 61 zarządza się co następuje:

§ 1.

Niezbędne artykuły codziennego użytku.

Niezbędnymi artykułami codziennego użytku, co do których nakłada się obowiązek uwidocznienia cen w obrocie przemysłowym, są wszystkie rzeczy, służące już to do zaspokojenia koniecznych potrzeb codziennego użytku dla ludzi, jużto jako pożywienie dla zwierząt domowych, jużto wreszcie do produkcyi powyższych rzeczy.

Przy przemysłowej sprzedaży zatem należy uwidocznić ceny tych wszystkich przedmiotów.

§ 2.

Świadczenia.

Za następujące świadczenia należy również ceny uwidocznić, a to: wynagrodzenie dla fryzeryów, właścicieli zakładów kąpielowych, restauracyi, fiakrów, publicznych posługaczy, mleczarni, cukierni i kawiarni.

§ 3.

Sposób uwidocznienia cen.

Ceny należy uwidocznic jużto obok samego niezbędnego do codziennego użytku artykułu, jużto na skrytce, w której on się znajduje, przez uwidocznienie jej na karteczce stojącej i w walucie koronowej.

Pismo oznaczające cenę winno być wyraźne i łatwo czytelne a cyfry jednakowej wielkości.

Obowiązek oznaczania cen odnosi się również do takich przedmiotów, jak guziki, krawaty, szelki i t. p. które nie są na publiczny widok wystawione, lecz leżą w pudełkach lub w szufladach,

§ 4.

Okoiiczności ważne dla oznaczenia ceny danego przedmiotu, jak pochodzenie towaru lub wybitną jego jakość należy w ten sam sposób jak ceny na karcie uwidocznić.

§ 5.

Postanowienia karne.

Przekroczenia niniejszego zarządzenia karane będą w myśl § 4 rozp. z 14. maja 1917 Nr. 44. Dz. rozp. przez Król. Polskie Sądy, a to grzywną do 5.000 koron lub aresztem do 6 miesięcy.

W razie powtórnego ukarania przez Sąd c. i k. Komenda powiatowa może odebrać koncesye a przedsiębiorstwo nakazać zamknąć.

§ 6.

Wejście w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

13.

Zastanowienie dalszych koncesyj na sprzedaż wyrobów wódczanych.

Wskutek reskryptu c. i k. Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego z dnia 4. lutego 1918 Nr. 176999/18 zakazanem zostało udzielanie nowych koncesyj na sprzedaż wyrobów wódczanych, wszelkie zatem prośby o koncesye te uważane będą za bezprzedmiotowe.

14.

WYKAZ

osób administracyjnie ukaranych w lutym 1918 za przekroczenie przepisów o obrocie zajętymi towarami.

Liczba bieżąca	Liczba orzeczenia karnego	OSOBY UKARANEJ imię i nazwisko	OSOBY UKARANEJ miejsce zamieszkania	Czyn karygodny	KARA Wysokość grzywny w koronach	KARA Alternatywny areszt
1	1311	Dawid Frydman	Raków	przekroczenie przepisów o obrocie skórami	20	3 dni
2	1837	Chaim Majer Nachimowicz	Stobiec		20	3 „
3	1845	Herszel Bloch	Łagów		30	5 „
4	1935	Piotr Dębniak	Jastków		10	1 dzień
5	2197	Moszek sosinowicz	Stróża		10	2 dni
6	2308	Josek Feierbaum	Zawichost		10	2 „
7	2365	Ajdla Konowa	Iwaniska		1000	3 miesiące
8	2365	Szaja Gryntysz	Klimontów		50	14 dni
9	2617	Jankiel Wajselman	Opatów		30	3 „
10	705	Łaja Wajnbergowa	Opatów		50	5 „
11	3037	Moszek Wajnberg	Ostrowiec		20	2 „
12	3108	Icek Klajman	Ożarów		50	7 „

Liczba bieżąca	Liczba orzeczenia karnego	OSOBY UKARANEJ imię i nazwisko	miejsce zamieszkania	Czyn karygodny	KARA Wysokość grzywny w koronach	Alternatywny areszt
13	3240	Lejbuś Perła	Łagów	Przekroczenie przepisów o obrocie skórami	10	2 dni
14	22156	Kopel Feldman	Opatów		20	3 „
15	1236	Nuta Broner	Raków		20	3 „
16	3035	Moszek Welman	Ostrowiec	niezgłoszenie towarów bławatnych względnie ich wywóz poza obręb powiatu	100	10 „
17	3036	Jakób Lejbuś Grynszpanholc	Ostrowiec		20	3 „
18	2888	Estera Kacenelenbogen	Annopol		50	7 „
19	3032	Mojżesz Herc	Ostrowiec		100	10 „
20	1938	Dawid Frydman	Opatów	niezgłoszenie nici	15	2 „
21	2351	Hersz Kac	Ćmielów	nieuprawniony obrót łojem	30	7 „
22	3063	Moszek Ajzenman	Ostrowiec	niezgłoszenie gumy	50	5 „

Nadto orzeczono we wszystkich powyższych sprawach przepadek zakwestjonowanego towaru.

C. i k. Komendant powiatu:

HAHORKIEWICZ, m. p.

podpułkownik.